

jo ogsaa efter Loven, og vi kan skride ind mod denne Mand. For nu at berolige de Folk, som mente, at dette var for stor en Myndighed at lægge i Domstolenes Haand, satte man ind, at denne Tilstand skulde have givet sig Udslag i Handlinger. Dertil var der jo ikke noget at sige, her var man endnu paa det rette Grundlag. Det, man krævede, var kun, at man vilde have objektive Kriterier at holde sig til. Men saa førte man fra den Side, som nu en Gang havde sat sig i Hovedet, at dette Spørgsmaal skulde løses som et Straffelovsspørgsmaal, Linien videre og satte ind, at Tilstanden skulde have givet sig Udslag i „straffbare Handlinger“, og saa kom man efter min Mening over Grænsen. Saa kom man dertil, at man sagde: Ja, det skal have givet sig Udslag i straffbare Handlinger, men vi kan ikke bruge dette Lovforslag, uden at der gives det tilbagevirkende Kraft. Der er for mig noget meget stødende ved, at man her har et Forslag, som kun handler om Folk, der har gjort sig skyldige i straffbare Handlinger, og dette Forslag har man saa stik imod alle strafferetlige Principper givet tilbagevirkende Kraft. Det er efter min Mening en meget alvorlig Indvending imod det Forslag, som foreligger her, og jeg beklager, at Udviklingen har været saadan, at man har faaet dette med.

Det ærede Medlem Hr. Rytter indvendte imod det Forslag, som var fremsat fra vor Side, at det var for vidtgaende, dette at skride ind mod en Mand blot paa Grund af en konstateret sjælelig Tilstand. Men det ærede Medlem citerede jo selv den Udtalelse, som den afdøde Straffelovskommissions Medlemmer har fremsat, og hvori de udtrykkelig siger, at de ikke overser, at der kan rejses Spørgsmaal om at anvende Internering overfor Psykopater, uden at saadanne Foranstaltninger behøver at være betinget af Foretagelse af en forbryderisk Handling. Ja, det er netop det rigtige, og det var netop den Erkendelse, som laa bagved det Forslag, som vi fra vor Side havde opstillet. Men det er denne Erkendelse, som man ganske har skubbet til Side ved det Forslag, der nu foreligger, og dette Forslag er derfor efter min Mening ikke velegnet til at blive det Middel, som det efter sin Tilblivelseshistorie skulde være.

Det ærede Medlem Hr. Rytter talte om den store, straalende Sejr — ja, det blev ikke sagt direkte, men det var jo Meningen —, som Venstre havde vundet paa dette Punkt. Der var 4 Punkter, som man havde opstillet fra Venstres Side her i Folketinget, og paa alle disse 4 Punkter

havde man sejret. Et af dem var dette, at man havde faaet Ordningen over fra en Forfølgelse i Civilprocesformer til en Forfølgelse i Straffeprocesser. Derom skal jeg indskrænke mig til at sige, at det er jo ganske naturligt, at naar man har at gøre med straffbare Handlinger, saa følger man dem under Straffeprocesser. Den Sejr maa altsaa falde bort, thi den er en Følge af, at man har faaet indført det første, at man har faaet indført „straffbare Handlinger“. Men i øvrigt blev det dog lykkeligvis forhindret, at man tog et Udsnit af Straffelovsudkastet og førte det igennem her i Tinget. Dette har Straffelovskommisjonen fraraadet, men det var det, som det ærede Medlem Hr. Rytter i første Række vilde; han vilde tage et Udsnit af Straffelovsudkastet og føre det igennem, et Udsnit af Straffelovsudkastet, som omhandlede baade Psykopater og de fuldt normale Recidivister. Dette var ikke tilstrækkeligt paaagtet ved et af de Forslag, der kom frem fra Venstres Side, og som bar Overskriften: „Om mindre tilregnelige Personer“, men som medtog fuldt tilregnelige Personer. Det skal jeg nu dog ikke dvæle ved lige saa lidt som ved dette, at den uhyggelige § 3, der fandtes i det ærede Medlem Hr. Rytters Ændringsforslag her i Tinget, er forsvundet. Jeg tror overhovedet, at det Raad, som det ærede Medlem Hr. Rytter paa et vist Tidspunkt gav Justitsministeren, at han skulde bede „Social-Demokraten“: „Skaan mig for at blive rost alt for meget“, det skulde det ærede Medlem Hr. Rytter rette til det ærede Medlem Hr. Rytter og sige: Skaan mig for at blive rost alt for meget af mig selv.

Foruden den Fejl, der er paaapeget i § 6, 3die Stykke, at der mangler en Bestemmelse angaaende, hvor Bøderne skal gaa hen, findes der efter min Mening en Fejl i § 6, 2det Stykke, hvor der i 2det Punktum staar: „Tilholdet vedbliver at bestaa, indtil Justitsministeren ophæver det. Dog kan den, hvem det er meddelt, efter 3 Aars Forløb og derefter paa ny hvert 3die Aar forlange, at Spørgsmaalet om dets fortsatte Bestaaen ved Paatalemyndighedens Foranstaltning forelægges Retten til Afgørelse.“ Det er efter min Mening en Mangel, at det ikke er fastsat i Lovforslaget, at man ogsaa maa kunne gøre det straks. Det maa dog formodes at være Meningen, at han ikke skal gaa i 3 Aar og vente paa det, men man kan vel komme udenom denne Mangel ved at tage en lidt udvidende Fortolkning af § 5, hvor der staar, at Spørgsmaalet om Sikker-